933048

840446

A

MAGYAR KIRÁLY KORONÁZÁSA

Buda-Pesten 1867-ik évben.

Közli:

MÁTAI ZALÁN.

! Utánnyomás tilos !

DEBRECZEN,

Nyomatott Okolitsányi és Társa könyvnyomdájában. 1867.

933048

Nagy ünnepélyre készül Buda-Pest városa,
Érzi ezt az ország mindenik lakosa.
Ferencz József urunk, magyarok királya
Elhatárzá, koronát tétet homlokára.
Mint ezt törvényeink nyiltan parancsolják,
Az elmult idők többször igazolják:
A magyar királynak esküt kell letenni.
Hogy nem fogja népünk soha elfelejtni,
Ennek törvényeit épségben megtartja
Gondunkat viseli mint jó édes atya.
Jogunk, szabadságunk mindig nagyobbitja,
Szívünket keservekkel meg nem szomoritja.
De, hogy ti tudjátok, ez ünnepély rendjét
Melynek messze emlegetik hirét, nevét;
Előadom nektek, miképen történik,
Koronázni a királyt hogyan kisérik,
Számtalan főurak aranyos ruhában,
Tomboló méneken ragyogó pompában,
Fő-katona tisztek, hazánk követei,
Az igazi ügynek régi emberei,
Számtalan polgárok, Pest-Buda ifjai
Egy hosszú körfalat fognak alakitni ...
Ragyogó díszében, aranynyal megrakva,
A merre a szem lát lelkes éljent rivalva,
Halad a király koronával fején,
Mint a fehér márvány szép hó szürke ménén.
Először templomba imádkozik értünk,
Hogy emelni fogja elszegényült népünk,
Boldogságot kér ez elárvult hazára,
Hogy az Isten adja áldását reája.
Ezután a király ülve fehér lovára,
Fején ragyogva az ország koronája,
S megyen az ugynevezett király-domb fele,
A mely csupa fénnyel és pompával tele

Emelve van pedig lánczhid közelében,
A Duna mellett nyuló kies térségen.
Három felől lehet e dombre felmenni,
S az egész vidékre szélylyel tekinteni,
E dombra megy a király, fején koronával,
Mely ragyogni fog szép fényes sugárral:
S megy állva a magas dombnak tetején
Hova felment fehér prüsszögő ménén,
Kardjával háromfelé vágást teszen,
Hogy a hazát majd oltalmazza vészben,
S bár merrül jönne is, ellenség e honra,
Emlékezzék a király esküszavára.
Három nagy irányban, a széles világban
Győzelmet szerez bármelyik országban,
Ki a magyar ellen emeli fegyverét
Érette itt hagyja hírét és életét,
Mint az oroszlánok vivni hogyha szállunk,
Dicső lesz életünk, dicső a halálunk
Édes szép hazámban, magyarok honában,
Még a halott is boldog lesz sirjában!
Édes szent szabadság minden gondolatunk
Érte ha kell bármikor vérzünk, s meghalunk
Ezután a király az esküt letéve,
Felfogadván királyi szóval Isten nevére,
Hogy szent jogainkat, megőrizni fogja;
Özvegyek árváknak lesz hű ápolója . . .
Szent alkotmányunkat meg nem csorbithatja,
Sőt nagyobbitásán igyekezik rajta.
Hazánknak rosz sorsát ujra forditani,
Hogy boldogok legyenek ennek fiai
Érhessünk el oda, hova rég óhajtunk,
Fájdalmas szívünkkel keserün sohsjtunk,
Hogy a király velünk egyet értve
Válljék ez országunk áldott jólétére.
S az idő folytában igy együtt haladva,
Fényesebb lesz sokkal ébredésünk napja:

Hallottaidból feltámadsz hű népem,
A ki rég szenvedel nyomorban és vészben;
Titkos búsulás közt, nem volt egy jó napod
Szívedben hordozod régen a bánatot
Könyhullatás közt virasztál eleget
Mig ben mély bánatok emészték szívedet.
De im feltámadtál. Szabadságod lángja,
Örök ragyogással hull szét a világra,
Feltarthatlanul megyünk előre,
Mint jósolva van nagy lesz hazánk jövője,
Korohás királyunk, szíve szerelmével,
Mint jó apa bánik magyar nemzetével.
A király dombjáról lejöve a király,
A lánczhid előtt még perczig áll.
S aztán megindul Buda városába,
A hegytetőn híres palotájába.
Hol egykoron dicső ősei lakoztak
S az Istennek szent nevébe uralkodtak.
Magas egy nagy kastély, fekete fedéllel,
Az egész vidéken mogorván néz széllyel
Előtte a Duna morajló hulláma,
Alatta terül el Pestnek városa,
Híres egy palota, rég időtől fogva,
Az elmult idő fénynyel beragyogja.
Itt lakott a király, emléke áldásos,
Az ő nagy neve volt: „Mátyás az igazságos"
De aztán később királyaink sorban,
Felmentek lakni idegen városban,
S mint országok helyén, ott ütének lakást,
Oda vive innét minden fényt, ragyogást.
Gyászolt keservesen híres Buda vára,
Miként egy özvegy fekete ruhába . . .
Negyvennyolczban pedig vitéz honvédek
Vére áztatá szinét minden kövének.
S aztán sötétség volt, az elveszett csatán
Sirtunk és bujdokoltunk a bukás után,

Mint elveszett koldus, tulajdon hazánkban
Kenyérért könyörgve elrongyolt ruhánkban.
Gyászosan sütött a nap hazánk felett,
S azt hittük hazánk örökre elveszett
Lassu vergődésben szomoru halála
Fekete gyászt hozna széles e világra . . .
Ah mindenik domb lőn halottas sirhalom,
Kik elhulltak küzdve a harczi síkokon
Szent szabadság te voltál vágyódása,
A haldokló szívnek végső sóhajtása;
Annyi szenvedésnek öröm lett a vége
Feltámadás jött a sirok helyébe.
De hogy azt is elmondjam ti nektek
A korona, hogy jutott e nemzetnek,
Mely drága gyöngygyel aranynyal megrakva
Minden aranyat és kincset tulhaladva
Magyar nemzetünknek régi ereklyéje,
Érette ömlött száz csatákon már vére
Ezelőtt nyolczszázhatvanhat évvel
Birt akkor a magyar roppant dicsőséggel,
Szent királyunk vala híres István király,
Birodalmát jelzé három tenger határ,
Rómának főpapja, pápának nevezik:
A jó catholicusok érdemért tisztelik,
Híres királyunknak szent István királynak,
Hogy jutalma legyen a sok fáradozásnak,
Miket e hazában szívéből követett
Téritvén jó útra annyi sok népeket
Alapítván itten szent kereszt hatalmát,
Vitéz magyaroknak fényes birodalmát,
Küldé azért neki pápa ő szentsége,
A magyar koronát Istvánnak fejére:
Vele együtt küldte szíve kívánságát
A szép Magyarhonra Istennek áldását!
István király az ezredik évbe,
Lépett a koronás királyok székébe, —

Ő utánna jöttek, több magyar királyok,
Kiket tisztelének idegen országok,
Egyszer Géza király, a csatáknak hőse
Magyar nemzetünknek igazi hű őre;
Számtalan foglyoknak jutott birtokába,
Egy bevett várnak hősi ostromába.
De, hogy megmutassa az ő nagy lelkét,
Hogy idegen földön nevét emlegessék.
Nem ölette agyon, az elfogott népet,
Éreztetve velök szent kegyelmességet.
Uroknak elküldte a görög császárnak,
Vegye hasznát ő az elfogott katonáknak.
A mikor ezt látta, görögök császára,
Könyhullatás közt gondolt e dicső hazára:
S hogy ő lerójja hálája adóját,
S megtisztelje a csaták oroszlánát,
Egy koronát küldött a magyar királynak,
Szövetségét kéré mint igaz barátnak.—
De hogy vész ne legyen, átkos pártoskodás,
Honfi vérbe való hosszu hadakozás;
Határzák a rendek királyok szavával,
Egygyé olvaszták a koronát egymással,
S hogy megismerje hazám minden hű gyermeke,
Ez a magyar korona igaz története;
Korona őröket, rendeltek hozzája,
Kik mint ereklyére vigyázzanak rája,
De a sok harcz között, mely hazánkat verte,
Már elgörbült a korona felső keresztje;
S most a király azt is megparancsolta, —
Hogy a szent korona fényesen ragyogva —
A régit mutassa, ragyogóvá tették,
S a szem nem állhatja annak fényességét:
De negyven nyolczban forgott nagy veszélyben,
Mikor Kossuth vala elmenekülésben,
Magával elvitte, hogy majd baj ne érje,
Hű magyar népe átkot ne mondjon érte;

Mikor már e honban minden elveszett
S koldus botjával Dunához tévedett,
Volt neki ottan egy hűséges embere,
Ki minden szenvedését megosztá ő vele.
Evvel együtt elhatározták ketten,
Hogy a koronát teszik egy rejtekben,
S akkor adják elő, ha jobb idők lesznek,
Boldog napja támad e szegény nemzetnek . . .
Kossuth elmenekült, idegen országban,
Mostan ott kesereg nehéz bujdosásban;
Minket pedig sujtott szenvedésünk gyásza,
Keserü zokogás hallott minden házba . .
Sokáig hirét nem hallánk a koronának,
Azt mondták, fenekén van a Dunának:
Hova Kossuth titkon tette mély éjszakán,
S e dolgot nem tudja senki más talán:
De nem sokára híre futamodott.
Hogy a szent korona im megtaláltatott,
Az ország szélénél Orsova tájékán,
Hol a Duna által futa magyar hazán;
Sokan megnézték a feltalált koronát,
Kétségbe nem vonták annak valóságát,
Kossuthnak titkára ezt hiszi mindenki,
A magyar koronát ez adta volna ki?
Most ujra ott van Budának várába,
Lezárva mélyen két kulcsos ládába:
Őrizik vitézek, éjjel s egész napon át,
Hogy veszély ne érje a magyar koronát.
Vele van egy másik ládába bezárva
A magyar király régi szent palástja,
Drága szép aranyos zöld selyemmel varrva,
Régi szenteknek képeivel rakva:
Azonban az időknek nagy folyásán
A palást több helyett szétszakadt varrásán,
Uj selyemmel mostan ujra javitották,
Több elszakadt helyén megigazitották,

Ott van arany alma, szép aranyból verve;
Ezt szokta a király fogni a kezébe,
Ábrázolja pedig a földünknek alakját,
Magyar királyunknak fényes birodalmát.
A királyi pálcza ünnepi jelvények
Maradványai az elmult dicsőségnek.
Mit harmincz nyolcz éve már nem láttunk,
Lesz mostan jó atyánk koronás királyunk;
Meglesz szent vágyunk, melyért titkon égve
Sokszor búsult magyar ember keservébe.
Jertek tehát azért imádkozzunk érte,
A mi sohajaink szálljanak az égre;
Áldjuk Istenünket, ki ott fenn lakozik,
Dicsőn uralkodva kelettől nyugotig,
Magyarok fohászát hallgasd meg Istenünk,
Szent kegyelmeddel még nagyok lehetünk;
Adj áldást virulást e nép hazájára,
Hogy örömmel tekints minditig rája.
Kunyhók lakói már ne busuljatok,
Meglesz ti nektek a ti jutalmatok...
Szenvedéstek ime boldogsággá vált,
Áldjátok érte magyarok királyát;
S a ki hű hazafi, hazáját szereti,
Legyen vérző szíve uj örömmel tele...
A földtől égig száll ajkunk harsonája,
Éljen a magyarok koronás királya!

DEBRECENI EGYETEMI KÖNYVTÁR
Leltsz. 9161/1963